

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen der er jo travlt ved håndvasken: Det er bestemt ikke vores problem, det er ikke vores skyld, vi har ikke noget ansvar, og det er jo regeringen, der i givet fald har sagt noget i Ministerrådet om, hvad EU-Parlamentet kan gøre i forhold til 1997-regnskabet osv. osv. Nej for søren, når vi har punktet til debat, er det da afgørende at få konstateret, om der bag regeringens ønske om at meddele ansvarsfritagelse til Kommissionen for 1997 er et parlamentarisk flertal i det danske Folketing. Ja eller nej. Det er det, jeg har spurgt om.

Venstre har klart meldt ud, at man er blandt regeringens parlamentariske grundlag for at sige ja til ansvarsfritagelse til Kommissionen for 1997. Så spørger jeg Det Konservative Folkeparti: Er Det Konservative Folkeparti også blandt regeringens grundlag, altså blandt det flertal, der siger, at man skal give Kommissionen ansvarsfritagelse for 1997? Ja eller nej?

Det er ikke et spørgsmål om, om man ser tingene mere eller mindre nuanceret. Det er et holdningsspørgsmål. Mener man, at 1997-regnskabet er af en sådan karakter, at det er o.k. i forhold til de jubelscener, man er kommet med i forbindelse med, at Parlamentet sagde nej til at ville godkende 1996-regnskabet? Det er jo det, der slet ikke står i forhold til hinanden. Det er man så glad for, men i forhold 1997-regnskabet er det o.k., i orden at give ansvarsfritagelse.

Det, jeg spørger om, er: Er Det Konservative Folkeparti blandt de partier, der synes, det er i orden, at regeringen kommer videre med den holdning på Danmarks vegne? Ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Lene Espersen må jo så sandelig undskyldte. Jeg troede i første omgang, at det var dybtgående forfatningsmæssige overvejelser i og for sig af seriøs karakter, som havde ført Det Konservative Folkeparti frem til, at det lå hos regeringsmagten at udpege kommissærer og ikke i Folketinget.

Nu får vi så frem, hvad der faktisk skuffer mig en hel del, at det er platte, taktiske, partitaktiske overvejelser, som har styret den konservative politik på det her punkt. Man vil overlade pinen til regeringen, så vil man lade regeringen træffe den forkerte beslutning, og så vil man bagefter kaste sig over regeringen og kritisere den for den fejl, som den så selvfølgelig-

lig har begået. Det synes jeg godt nok er mageløst.

Jeg må indrømme, at jeg egentlig savner ord til at beskrive en sådan fremgangsmåde, men det er da åbenlyst fremlagt af fru Lene Espersen her, det må man sige. Det savner gnist af saglighed i enhver henseende, men det er da så frimodigt, så man kan jo ikke sige, at der bliver lagt noget ind under gulvtæppet.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Kristian Thulesen Dahl: Vi er en del af det parlamentariske flertal, som i langt de fleste tilfælde står bag regeringen i EU-sager, og det er vi naturligvis også i denne her sag.

Jeg synes sådan set, det er temmelig nytteløst at blive ved med at diskutere med hr. Kristian Thulesen Dahl, for det er så åbenlyst, at Dansk Folkeparti overhovedet ikke aner, hvad ansvar er. Man ønsker overhovedet ikke at medvirke i noget som helst ansvar for at sørge for, at det her bliver draget i den rigtige retning.

Det er nu en gang sådan, at hvis man sætter sig ned og siger nej, nej, nej, vi vil ikke være med, så er der ikke særlig mange, der lytter den dag, man kommer til realitetsforhandlinger. Og her er der nok en hel grundlæggende forskel på den indfaldsvinkel, som Dansk Folkeparti har til EU-samarbejdet, og den indfaldsvinkel, som Det Konservative Folkeparti har.

Må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at vi mener altså fortsat, at det er regeringen, der skal udpege kommissærer, og det er der altså ikke noget grundlæggende der bliver forandret ved. Det er ikke noget, Folketinget gør.

Jeg må omkring plad og partitaktiske årsager sige, at om man siger, at man ikke ønsker at blande sig i det, fordi det bør være regeringens problem, eller om man fremsætter et forslag til vedtagelse, der nævner en person med navns nævnelse, dér har jeg meget svært ved at se, at det ene skulle være mere eller mindre plad end det andet.

Jeg må i hvert fald konkludere, at jeg synes, at det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten her fremsætter, i hvert fald har været med et meget skjult, plad motiv, nemlig at spille Folketingets tid, hvor vi egentlig kunne diskutere EU-anliggender, en bedre revision og et bedre samarbejde i EU-Kommissionen. Det har man altså valgt at tilsidesætte frem for alene at skulle diskutere en enkelt person, og det synes jeg helt ærlig talt er meget plad.